

Mauleverergåtan

(THE MAULEVER MURDERS)

A. C. FOX-DAVIES

(Forts. fr. föreg. nr.)

Under det Yardley och Tempest återvände till staden i en första klassens järnvägsbuss, som de tagit för egen räknare, sade Tempest:

"Det är den rätta personen, det kan inte råda något tvifvel om den saken."

"Ja, jag skulle tro, att härnär skulle afgöra saken, såvida inte kläderna i veckopäden i sig själva talar mot."

"Ja, vi ha kommit ett par steg framåt. Den historien har berättat utsluter tanken på en tillfällig besökande. Tydligen hade kvinnan någon anställning, antagligen sällskapsdam, hos rikt folk med två eller tre egendomar, hvilket förklarar, att hon ibland inte begagnade veckopäden på ett par månader. Afven dagen, då hon sist gaf sig af med veckopäden, står i ja, och den har rätt mycket att berätta. Femtonde juli och en vecka eller fjortonde dag därefter vill säga slutet af Lordmansdagen, och Kings Cross vill säga skogsfågeljakt och Skottland eller möjligen Yorkshires hedar."

"Ni har nog inte kommit att tänka på, sade Yardley, att Merioneth House ligger nära Oxford och att det kanske helt enkelt är hertiginnan i Vivienne husskapad vid hilla tiden sprått."

"Ah, prat! Jag har visat inte förbi sett närheten, och hade hertiginnan en sällskapsdam, så skulle jag nu gå direkt och anhölla henne; men hertiginnan har aldrig haft någon, och det jag, som vi vet, inte tror, att hertiginnan haft något alla att göra med henne, så är Merioneth House näret endast en tillfällig vistelse. För resten skulle hertiginnan inte besökt varit med alla dessa smygyr, bara för att att de så få sig en veckopädd. Hon har alltid kunnat rida så mycket hon behagat. Jag kommer ihåg, att jag en afton under flera timmar talade om veckopädd med Vivienne Vane, och hon berättade mig, att hon hade försökt både knäbyxor och kjolar, men föredrog kjolar. Men hvad som så slog mig såsom egendomligt — och det bevisar hvad jag nu säger — var att hon sade sig, antingen hon red i kjol eller knäbyxor, mycket föredrog den damveckopäden. Hon hade inte något särskild sätt till yttrandet, men att detta var hennes åsikt, bevisar jag, att hon skulle bry sig om att hålla en damveckopädd såsom den frägnade. För resten har hertiginnan en alldeles för praktisk figur, för att någon skulle kunna kalla henne en spinnig, kläd i manskläder."

"Hvad ännar ni nu närmast förtaga er?"

"Låta göra en fortsättning öfver alla personer i Oxfords grefskap, som äro i den ställningen att hålla eller ha hållit en sällskapsdam. Sedan, Yardley, kanske ni är intresserad af att behandla hvar och en dam särskildt och sortera ut sådana, som äro för det första: sällskapsdam i familjer med två eller flera hus; för det andra: som kunna åka veckopädd, och för det tredje: som funnos här den 30 maj, då Henry morderades, och den 15 juli voro i Yorkshires den 30 augusti, då man sköt på Anthony. Sedan ha vi något att följa och vi skola uppgöra deras föregående, tills vi finna någon, som har uppträdd på varietéteatrar och gjort konst på veckopädd. Det kommer att utrota saken."

Yardley och hans medhjälpare gjorde saken grundligt, och inom fjortonde dagar var den af Tempest föreslagna listan färdig, och icke utan en viss stöthet öfver sina medhjälpare, till och grundligt sökte Yardley upp Tempest i hvarje särskildt fall hade man lyckats bestämma den ungefärliga åldern och beskriva utseendet. Yardley hade visligen sagt sig att de sina medhjälpare minsta vink om de mycket tränga gränser, inom hvilka den slutliga uttallningen skulle ske, ty han fruktade för, att om utslutningen läge i deras hand, skulle de utslutna lita för grundligt. Då de efter förfärliga egenskaper åka till allt i en viss grad voro glänsande, behöfde Tempest listan att följa, om andra egenskaper visade sig korraktere än de han framhållit för Yardley.

Sedan Yardley löst upp sin bund med de samlade anteckningarna, satte sig han och Tempest och gingo igenom dem tillsammans, hvarvid båda tog i betraktande hvarje fall för sig. Stiltligen hade de funnit fyra, som uppfyllde de bestämda fördringarna. De voro: miss Janet Spurvel, omkring 50 år gammal, sällskapsdam af lady D'Abernon, miss Editha Jones, 27 år, sällskapsdam af Mrs. Hoggenheimer, en rik dam, som led brist på aspirer, 35 år, en brist, hvilken likasom andra hennes bristfälligheter, och de voro många, på ett passande sätt ersattes med gryfthet; Mrs. Clancy (Clancy, 35 år, en fattig änka, hvilken i utbyte mot sina tjänster fått ett hem hos lady Jenkins, äfven en man, som adlats vid drotningsnäs jubileum; honorabla Thomasha Simmons, 23 år, dotter af lord Chaderton, som nyligen gjorts till bar och var omäktlig lita. Hon vistades, som det visade sig, äfven eller tio månader hvarje år, skenbart endast på besök men i verkligheten som en öfverlärd, hos sin ansevärda gamla tant, grevinnan Stewartdale.

"Det vill säga, att hon icke utslutade bokstaven H i hvilket på sinna stället i England är betecknande för den oblidde klassen."

"** Ett slags mansdräkt för kvinnor, bestående af kort kjol, vidbyxor och bredbrätt hatt."

Då Yardley tog upp detta lista fall, sade han:

"Min medhjälpare var mycket i tvivel, om han skulle kalla denna framsända person 'sällskapsdam', men jag tyckte det var bäst att inte avsluta henne."

Tempest såg på beskrifningen.

"Kors, det är ju den berömda 'Tommy Simmons'. Hvad i all världen, känner ni inte 'Tommy' Simmons. Hon är en af de ledande personerna i Backklubben och helt enkelt en utomordentlig gymnast för att vara flicka."

Alla fyra, det hade man öfvertygats sig om, ägde och voro antagligen vana att rida veckopädd; alla bodde vanligen inom ett ständigt af sja mil från staden, alla funnos i närheten af Oxford den 15 juli, alla voro i olika delar af Yorkshires mot slutet af augusti.

"Jag såg miss Spurvel", sade Yardley, "hon är mycket stor och grof, har blomster", har rätt ansikte och ett framfärdigt sätt."

"Då passar inte hon."

"Det förstår jag, då jag såg henne; men vid Gud, det lösnade mödan bara att se henne bakifrån på veckopädd. Miss Editha Jones tycktes inte heller passa in. Det uppträffas så mycket af hennes tid att försöka bevisa folk, att trots hennes namn och afven trots hennes nuvarande förbindelse med missis Hoggenheimer hon verkligen var hur ett h låter och har lärt sig att åta arter med gaffel och så vidare."

Det var knappast är antagligt, att hon såg sin tid och förtär verkningarna af sina hemodanden genom ett flacka omkring som en gänning och rida gränse som en karl. Missis Clancy-Clancy dörborta är känd för att vara inte så litet överspanad af sig. Gamla lady Jenkins bor på en plats kallad Kidlington Grange, och man tycks i hyn inte tala om något annat än missis C. C.'s besynnerliga sätt. Hon påstas ständigt vara färdig till någonting mindre passande och har åtminstone vid ett tillfälle uppträdd i knäbyxor. Men hon använder sin mesta tid på att springa efter en besöklig pastordadjunkt."

"Ah, då kunna vi inte göra något med henne."

"Miss Simmons fick jag aldrig se trots hilla hemodanden. Hon har lämnat sin plats för ett par månader sedan."

"Ah, jag känner Tommy ganska bra. Hon är, som sagt, en utmärkt gymnast, antagligen afven revolverskytt och något känd som veckopäddare."

"Tror ni hon är den vi behöfvat?"

"Jag vet verkligen inte hvad jag ska tro. Men namnet passar ju bra, liksom hon har ett ansikte och en figur, som kunde anstå en karl, liksom hon afven har för vana att drilla efter sig härnär. Det påstas, att en staderska i Backklubben sade upp sin plats och framhöll, att hon hade blifvit anställd för att ställa i toalettrum med mera men inte för att samla härnär. Om hon hade hittat någon då och då, kunde det så varit, men att jämt och ständigt hålla på och plocka — nej jag tackar. Säkert är, att några andra klubbmedlemmar skickade in en kretsunderskriftspetition till Tommy med anhöllan, att hon skulle välja en annan modell på sina härnär. 'Vetenskapliga härnär ha sina speciella ändamål, som äro obegärliga för bara fotter'."

"Har hon någonsin uppträdd på scenen?"

"Inte som jag vet. Kanske har hon uppträdd som amatör, men alldeles säkert inte för att mot betalning visa sina konststycken på veckopädd. Men den grund vi huvudsakligen bygga på är ju den förfärlade veckopädd. Om det var en tio år gammal modell, som man påstod hos Humbers, köptes den, då Tommy var, låt oss säga fjortonde år. Men vid den åldern köpte hon väl inte själv sin veckopädd. Hennes far skulle då ha skänkt henne den, och det är just det slags veckopädd som skulle ha köpt. Han har förstås smakat, men inte mer — jag känner honom."

"Nej, sluta ut! Om hennes far köpte den, skulle han naturligtvis köpt en damveckopädd."

Alldeles riktigt, men Tommy har en bror nästan jämnårig med henne, och säkert är hon den enda bland alla fyra på den här listan, som skulle ha haft pengar att köpa en sådan veckopädd, som Humbers och ge ut så mycket pengar på telegram om affären."

"Ni utmålar saken riktigt svart mot henne."

"Äne! Jag ska tala om något annat för er. Hon kände alla bröderna Maulever, och jag har hört, att hon vistades på Tobberton. Men aldrig skulle jag kunna tro henne ha varit i vecklad i de här morderakerna, ty jag har inte känt en flicka med ett sådant namn. Hon har aldrig gjort en människa något för när, hon skulle inte kunna döda en fluga, och hvad den här hemligheten med veckopädd angår, så vill jag endast säga det, att hade hon önskat bara knäbyxor, skulle hon nog rost sig med att skrämma sin tant med en så ryllig sja. Hon är inte en flicka, som gör något i smyg."

Men nu komma vi till en annan punkt, förtör Tempest. "De två morderakerna mot Anthony skedde 30 augusti och 30 september. Henry Maulever morderades 30 maj. Herbert Maulever 30 juni, Jack Maulever hade 30 juli, och kapten Maulever hade 30 augusti."

"** Ett slags mansdräkt för kvinnor, bestående af kort kjol, vidbyxor och bredbrätt hatt."

morderades 30 april. Den, som begick dessa mord och morderak, måste ha varit i London 30 april, 30 juni och 30 maj, i Oxford 30 maj, i Yorkshires 30 augusti och i London 30 september. Alla voro de i Yorkshires 30 augusti och i Oxford 30 juli, mer eller mindre, miss Jones och Mrs. Clancy voro tillsammans, såvida ni kanast utforska, i närheten af Oxford hela tiden från april och till slutet af juli. Men nu vet jag, att 'Tommy' var i London till ganska sent under säsongen, ty hon vann första pris i den stora öppna simningstävlingen sista veckan i juli. Alltså är hon den enda möjliga af de fyra."

"Nå, tänker ni företaga något?" frågade Yardley.

"Jag tänker inte låta anhölla henne, om det är hvad ni menar. En hertiginna två gånger färdig är tillräckligt brott inom den förnämsta världen för närvarande. Gudsotövningarna kunna att behöva lång tid för att göra ma det."

"Hvad blir då den närmaste åtgärden?"

"Yardley", sade Tempest och steg upp och sträckte på sig, "man säger alltid, att stor lycka väntar den, som kan hitta på ett nytt och verkligt bra spel. Jag har hittat på ett utmärkt spel, och jag skall snart få hela landet att tala om det."

FEMTONDE KAPITLET

En jätteannons och dess resultat.

Tempest visade, vid hvilken tid man kunde lägga beslag på sig 'Frederic Badsworth, och då han visades, i till honom, förklarade han sig ha kommit för att ännu en gång ta hans hjälp i anspråk."

"Min kara vän", svarade den stora tidningsägaren, "hertiginnan är död, ohälsigligt död — jag menar naturligtvis som ämne för tidningsuppsatser — såvida ni inte på något riktigt härresamt sätt kan få henne att leva upp igen. Det finns en sak jag smakar mig med att ha fått den engelska pressen, och det är att nyheter måste vara färska, levande, icke blott upp till datum, utan till för fem minuter sedan. Daily Tale kommer aldrig med någon gammal skapmat, färsk, saftiga, lakka rätter är hvad jag byder på. Är det nu så att ni kan skaffa hertiginnan på fri fot eller verkligt bevisa, att hon trots allt är oskyldig, eller om ni lyckats upptäcka någon annan skyldig, då åkn det så nära och då tror jag nog att Barlowe skulle ta in en spart från er för att göra er en tjänst, till vår vanliga taxa, förstår ni; kanske kunde han så ännu litet längre och låta det bli två spalter. Vi ha öndt om sensationartiklar till i morgon, har jag hört; halva personallan är vid telefonerna och söker uppläggna något. Alltså har ni goda utsikter."

"Det är inte så jag menar. Hur mycket begär ni för att låta mig få hyra nästa veckonommer af 'Repiles'?"

Badsworth brast i gaser.

"Min kara vän, i dag ha vi onsdag, nästa lördagsnummer af 'Repiles' är redan tryckt. Man arbetar redan på lördagsnumret därpå. Ni kommer en dag för sent."

Tempest såg nedstämd ut; hans kändedom om tidningsväsendet var begränsad, huvudsakligen inskränkt till Saturday Review, där man börjar uppsättningen på torsdag eftermiddag.

"Ni tycks bra gärna velat ha det; kanske jag kan erbjuda er 'Home Talk' eller 'The Pansy'. Låt mig se, är 'Home Talk' min eller Mearsons? Sannerligen glömmer jag inte ibland, hvilka tidningar, som tillhör mig och hvilka som tillhör honom. Men skämt åsido, Tempest, om ni verkligen behöfver min hjälp, så mig hvad ni önskar, så kanske jag kan föreslå något."

"Som ni vet, försöka vi att bevisa, att hertiginnan inte begått mordet, och alltså benådar jag mig att utforska hvar som har begått det, och vi ha verkat med tillhjälp af de bevis, som samlat från attention mot Anthony Maulever. Det sitter en gynnare fängslad för dem — Webb, som ni minns."

Badsworth nickade.

"Jurn kunde inte komma öfverens, eller hur?"

"Ja, han skall rannsaka inför en ny jury om en månad eller så omkring. Han är en utstuderad skurk, men det har särskilda brott har han inte begått. Blir han dömd, så kan jag hjälpa honom ifrån det med de bevis jag har, men för närvarande ser jag helst, att han sitter där han sitter. Fängelse är ingen nyhet för honom, och några veckor mer i polisens händer betyda helt enkelt med honom så mycket färre brott af utpressningsalag. Många människor vill skulle bli lattare, om det blefve slut på hans. Men jag har utforskat, hvem som begick brottet?"

Journalistens instinkter lågade genömblickligen upp.

"Det gör vi två spalter att!"

"Nej, det blir nog ingenting utaf, ty jag kan ännu inte säga namnet på kvinnan, och det är just i den punkten jag önskar er hjälp."

"Det var således en kvinna?"

"Ja, det finns inte något tvifvel om den saken."

Tempest beskref i korthet hvad han gjort och återtog:

"Som ni ser, kan jag beskriva henne riktigt noggrant i många afseenden, men jag har inte minsta id, om hvem kvinnan är, hvad hon heter och hvar man skall säga henne. Nu skulle hvar och en, som någonsin kommit öfver just denna kvinna, känna igen henne på två sekunder efter de detaljer jag kan ge om hennes lif. Men om jag annonserar, att just den kvinnan söks, och erbjuder en belöning för hennes dömande på vanlig väg — ja, då skulle jag helt enkelt motverka min egen planer. Hennes anhöra och vänner skulle aldrig förråda henne, själf skulle hon inte svara, och jag skulle inte komma ett steg. Scotland Yards vanliga knep är att annonsera om ett art, som genom testamentet tillfallt någon, eller om ett valkommet meddelande, men det kan inte jag, då jag inte känner kvinnans namn. Alltså tänkte jag hyra en tidning och ställa till ett alldeles nytt slags pristafan. Ni är styf i pristafan, så att ingen har kunde oss kätt. Min mening var att sätta upp ett pris på tusen pund eller tio tusen, om ni anser det bättre; jag vill låta saka mig af er. Jag har tänkt mig saken ordnad så, att man skulle meddela, att en detaljerad beskrifning af en viss person blifvit i ett försegladt kuvert deponerad i er bank och att priset skulle tillfalla den förste, som på grund af hvad som offentliggjorts af beskrifningen kunde uppgifta rätt namn och adress; och sedan skulle alla de samlade detaljerna offentliggöras."

"En förseglad knipselag idé, Tempest! Hur mycket har ni tänkt bjuda för tidningen?"

"Ah, det bestämmer ni, ni har mig i ert vald."

"Och ni är beredd att ställa upp ett pris af tio tusen pund?"

"Ja."

"Det skulle intressera mig att få veta hvad ni tänkt betala."

"Jo, jag har tänkt mig, att om ni som vanligt gör inkomsterna af lösningsförsäljningen och annonserna, så skulle ni låta mig få det för fem hundra eller tusen pund."

"Tempest, ni är riktigt barnlig, så snart det blir fråga om tidningar. Det era egna eller hertiginnans pengar ni ger ut?"

"Ah, en så stor summa får hertiginnan betala tillbaka. Jag besvärar inte hennes ekonomi med små summor, men här är det någonting helt annat. Så länge hon sitter fängslad, kan hon inte använda sina inkomster, och det voro värdt tiotusen pund för henne att återfå friheten. Jag kan sätta summan till fem hundra pund, om man högre, om ni så vill. Vi skulle naturligtvis slippa att betala, om vi inte få reda på den kvinnas vi söka."

"Om ingen finge de tiotusen punden, skulle det bli ett försäkringsbråk."

"Ah, man kunde ju sätta ut, att priset utbetalas om tre månader, och sedan kunde man offentliggöra en fullständig, sanningsenlig redogörelse för det hela, skälen och allting. Jag tror inte, att någon skulle ställa till bråk, ty såvida man inte får den rätta personen uppgifven, så kunde ju ingen ha vunnit. Någon tvetydighet kan ju inte här komma i fråga."

"Erkännes", medgaf Badsworth. "Men hvad jag vill säga var det, att hvar en tidning har någonsin satt upp ett täfningsspris af tio tusen pund, och det skulle bli en så värdig reklam för 'Repiles', att i stället för att betala, så er med någon betalning har jag ingenting emot att själf sätta till ett par tusen. Vi kunna inte göra något i den här veckan, men till om lördag ätta dagar kan jag göra fyra extra sidor förutom de redan tryckta och länat för omslaget. De två första skilda bli för annonser, eftersom vi inte kunna pignera dem, de två sista kunna pigneras, och ni får en för er pristafan."

"Sir Frederic tog upp telefonen från bordet och gaf genast 'Repiles' nödiga förhållingsorder och bad en redaktionsmedlem underrätta alla andra tidningar under deras kontroll om denna pristafan på 10,000 pund, som han ville ha utbaserad så, som den förtjänade."

"Det voro inte illa att ta det här för Daily Tale i morgon som vår vanliga sensationartikel. Jag skall tala med Barlowe; han kommer kanske att göra invändningar, men jag skall se till hvad jag kan göra. Vill ni bidraga med halfta kostnaderna, Tempest, om vi låta sätta upp anslag öfver allt?"

"Ja visst."

Farm och hem.

Saskatchewan Department of Agriculture.

Ogräs- och utsädesafdelningen

Identifiering och kontroll af stinkweed

Stinkweed är ett af de envisa- ste af våra arliga ogräs.

In- fördt från Europa och östra Canada, har det nu spridit sig vida öfver prairieprovinserna. Plantan växer i allmänhet från 8 till 18 tum hög och identifieras lätt genom dess breda, flata frö- baljor, som först äro gröna, men då det lider mot mognaden, få grön-orangratt färg. Hvarje balja producerar omkring 10 frön eller omkring 20,000 frön per mogen planta. Dessa plantor kunna mogna från så tidigt som i juni eller med andra ord, produ- ducera de frön under hela växt- säsongen.

Det värsta med dessa plantor är att de kunna leva öfver vin- tern och senare mogna frön, och faktum är, att fröna kunna be- hålla sin vitalitet under flera år, om de begravas tillräckligt djupt.

Råd angående kontroll.

1. Då man märker de första plantorna, skall man draga upp

DISINFEKTIONERING AF DIKES VATTEN FÖR DRICKSVATTEN.

Hvarhelt man använder dikesvat- ten för att dricka utsätter man sig för fara af tyfoidfeber och rodost. Ri- sken kan afsevärd förminska genom vattnets blandande med kloralky (hypoklorit af lime), hvilken kan köpas på apoteken för 25 cents per pound. Vatten i cisterner kan behandlas på följande sätt: 1,5000 gallons placera man en ounce kloralky eller blekpuv- ver i ett kärl, som innehåller ungefär 2 gallons vatten, hvilken man hastigt sätter i rörelse under cirka en minut. Man låter den salunda uppkomma blandningen stå några minuter, så att kloralkydelarna lösas. Därefter häller man lösningen i cisternen och om det långt till rör man så om det hela tills blandningen är fullkomlig. Efter 30 minuter kan man utan fara dricka detta vatten."

"THE FARM HAND."

"Farmhanden", öfversatt till ren svenska, betyder "bondträng". Den som inte tycker om uttrycket (nu i vår förfärdade tid) kan utbyta det mot "landmannarbetare". Låter det bättre?

Ett är visst, nämligen att farm- handen mycket låter tala om sig i vä- ra dagar. Hvarför? Emedan det är så öndt om arbetare för jordbruket. Detta är en erfarenhet öfver allt."

I Europa befinna sig jordbruksar- betarna — likasom alla andra arbetare ute i kriget. Kvinnorna få nu odla jorden där. Efter kriget komma jord- bruksarbetarna tillbaka förstås. Men det står till, innan allt kommer i sitt rätta esse."

Har i Amerika synas de unga män- nerna — likasom de unga kvinnorna — längta till staderna. De "trivas inte" på farmen. Och om de skola stanna där, så födras de så hög betänning, att farmaren ser sig nära nog ur stånd att hyra den hjälp han behöf- ver, ifall han skall få "bada andarna att motas". Och dock äro vi öfverty- gade om, att ur alla synpunkter den unge mannen gör det förståndigaste valet, som låter anställa sig på far- men, arbetar där — och om så kan ske — med tiden skaffar sig eget jord- bruk och glitter sig samt lever "på fädrens vis."

Inom industrien blir det allt mer och mer oöligt att sja sig fram. Stads- lifvet är ej på långt när så hälsosamt som landlifvet. Prestelärarna äro fle- ra och intensivare för den unge man- nen i staden än på landet."

Vårt råd är därför: Valj landman- nens yrke!

hennes dömande på vanlig väg — ja, då skulle jag helt enkelt motverka min egen planer. Hennes anhöra och vänner skulle aldrig förråda henne, själf skulle hon inte svara, och jag skulle inte komma ett steg. Scotland Yards vanliga knep är att annonsera om ett art, som genom testamentet tillfallt någon, eller om ett valkommet meddelande, men det kan inte jag, då jag inte känner kvinnans namn. Alltså tänkte jag hyra en tidning och ställa till ett alldeles nytt slags pristafan. Ni är styf i pristafan, så att ingen har kunde oss kätt. Min mening var att sätta upp ett pris på tusen pund eller tio tusen, om ni anser det bättre; jag vill låta saka mig af er. Jag har tänkt mig saken ordnad så, att man skulle meddela, att en detaljerad beskrifning af en viss person blifvit i ett försegladt kuvert deponerad i er bank och att priset skulle tillfalla den förste, som på grund af hvad som offentliggjorts af beskrifningen kunde uppgifta rätt namn och adress; och sedan skulle alla de samlade detaljerna offentliggöras."

"En förseglad knipselag idé, Tempest! Hur mycket har ni tänkt bjuda för tidningen?"

"Ah, det bestämmer ni, ni har mig i ert vald."

"Och ni är beredd att ställa upp ett pris af tio tusen pund?"

"Ja."

"Det skulle intressera mig att få veta hvad ni tänkt betala."

"Jo, jag har tänkt mig, att om ni som vanligt gör inkomsterna af lösningsförsäljningen och annonserna, så skulle ni låta mig få det för fem hundra eller tusen pund."

"Tempest, ni är riktigt barnlig, så snart det blir fråga om tidningar. Det era egna eller hertiginnans pengar ni ger ut?"

"Ah, en så stor summa får hertiginnan betala tillbaka. Jag besvärar inte hennes ekonomi med små summor, men här är det någonting helt annat. Så länge hon sitter fängslad, kan hon inte använda sina inkomster, och det voro värdt tiotusen pund för henne att återfå friheten. Jag kan sätta summan till fem hundra pund, om man högre, om ni så vill. Vi skulle naturligtvis slippa att betala, om vi inte få reda på den kvinnas vi söka."

"Om ingen finge de tiotusen punden, skulle det bli ett försäkringsbråk."

"Ah, man kunde ju sätta ut, att priset utbetalas om tre månader, och sedan kunde man offentliggöra en fullständig, sanningsenlig redogörelse för det hela, skälen och allting. Jag tror inte, att någon skulle ställa till bråk, ty såvida man inte får den rätta personen uppgifven, så kunde ju ingen ha vunnit. Någon tvetydighet kan ju inte här komma i fråga."

"Erkännes", medgaf Badsworth. "Men hvad jag vill säga var det, att hvar en tidning har någonsin satt upp ett täfningsspris af tio tusen pund, och det skulle bli en så värdig reklam för 'Repiles', att i stället för att betala, så er med någon betalning har jag ingenting emot att själf sätta till ett par tusen. Vi kunna inte göra något i den här veckan, men till om lördag ätta dagar kan jag göra fyra extra sidor förutom de redan tryckta och länat för omslaget. De två första skilda bli för annonser, eftersom vi inte kunna pignera dem, de två sista kunna pigneras, och ni får en för er pristafan."

"Sir Frederic tog upp telefonen från bordet och gaf genast 'Repiles' nödiga förhållingsorder och bad en redaktionsmedlem underrätta alla andra tidningar under deras kontroll om denna pristafan på 10,000 pund, som han ville ha utbaserad så, som den förtjänade."

"Det voro inte illa att ta det här för Daily Tale i morgon som vår vanliga sensationartikel. Jag skall tala med Barlowe; han kommer kanske att göra invändningar, men jag skall se till hvad jag kan göra. Vill ni bidraga med halfta kostnaderna, Tempest, om vi låta sätta upp anslag öfver allt?"

"Ja visst."

UT MED BROSTET.

En gosse eller en flicka, som har ett platt eller insjunket bröst, är framtruffad eller andas oriktigt. Att fåta på sig är ett barns skyldighet mot sig själf, föräldrar och samhället, och det är den enklaste sak i världen, men också något ytterst nödvän- digt att spanna ut det insjunkna och platta bröstet och utveckla lungorna och deras kapacitet och på så vis skilja det mesta af den hosta och för- kyning, som suger lifsmakten ur så många människor."

För att utveckla bröstet dages följande förtäringssätt: Ställ er i en döröppning. Lyft upp händerna och lägg dem med flata sidan inåt på hvardera sidan mot dörkarmen i jämnhöjd med axlarna. Gå nu igenom dörren utan att flytta händerna. Gör detta fyrtio gånger hvarje mor- gon och kväll. Ni skall bli förvånad öfver hur ert bröst vidgar sig. All sådan motion, som bringar prostor- kens muskler i verksamhet, är nyttig och god."

Mat er själf omkring kroppen under armarna innan ni börjar behand- lingen. Efter sex veckor mat er igen, och ni skall bli öfverraskad öfver ert ökade bröstomfång."

FÖR KOKET.

Jambalaya af kyckling. Stek en ung kyckling och några skivor af skinka i het fett. När det är halftorkat, packas det ned i en kastrull. Skala och skivna en rätt stor lok och två vackra tomater samt steg dem i flöt- tyren och rör en kopp risgrön bland lokalen och tomaterna samt låt steka sedan detta i kastrullen öfver kottet och tillräckligt med kokande vatten, så att det står öfver. Krydda med ett par lagerbarsblad, lite hackad persilja och timjan samt peppar och salt efter smak. Koka under tio minuter samt låt sedan småputtra tills färdig. Serveras varm till bakade potatis och någon grönsaksrätt."

God smörstår. 1/4 pd smötmandel, 1/4 pd smör, 1/4 pd strösocker, 4 ägg, roras ofta med gaffel; 1/2 pd hvete- mjöl, 2 koppars apfelsin. Till formen: 1/2 matsked smör, 2 matskedar stöta skorpor."

Beredning: Mandeln skällas och drifves genom kvarn. Smört tvättas väl och rores tills det blir hvitt och posigt, hvarefter sockret, mandeln, äggulan och det stikade mjölet nedro- res. Sist inblandas den till hårdt skum slagna hvitan och degen ställes att svalna. En tjock pannas smörjes väl och beströms med hälften af degen och apfelsinset tilläggas. Af den öfriga de- gen skäres 1 1/2 tum breda strimlor, hvilka lägges i rutor öfver smöset samt en ring omkring tårtans kant. Den gräddas i lagom ugnsvärme 12 timme och ursjälpes när den svalnat."

VÄRT YTTRE.

Ur Kerstin Wenströms ypperliga bok: "Hälsa och skönhet" tillfäta vi oss anforda nedanstående beaktansvär- da rader:

"En kvinna kan helt och hållet för- stora ett vackert ansikte genom ett ovänligt uttryck kring munnen eller genom vänor att röra grimaser. Det dåliga humöret ger sig först tillkänna på munnen, som i flera timmar kan erhålla prägein därefter. Är det ofta på- kommande, grävas snart djupa linjer och rynkor, under det att vanan af glada och goda tankar förlora mun- nen ett ungdomligt behag."

Det är en ständigt förbindelse mel